

Alex Donovici

Stela Damaschin-Popa

illusztrációival

CSUDI

a pacsirta

**Hol bujkálsz,
Remény?**

MÓRA

Alex Donovici

CSUDI
a pacsirta

HOL BUJKÁLSZ, REMÉNY?

Stela Damaschin-Popa
illusztrációival

MÓRA

A mű eredeti címe:
ALEX DONOVICI: *Țup. Nu ai nevoie de aripi ca să poți zbura*
Copyright © Curtea Veche Publishing, 2020

Fordította: Koszta Gabriella
Illusztráció: Stela Damaschin-Popa

Minden jog fenntartva, a kiadvány egészének vagy bármely részének a kiadó írásos engedélye nélküli sokszorosítása, másolása, egyéb engedélyköteles felhasználása – beleértve a kiadvány digitalizálását és ily módon történő többszörözését, nyilvánossághoz közvetítését – szigorúan tilos!

A kiadó könyveit kedvezménnyel
megrendelheti webáruházunkban:
www.mora.hu

Hungarian translation © Koszta Gabriella, 2025
Illustrations © Stela Damaschin-Popa, 2020
Hungarian edition © Móra Könyvkiadó, 2025

A könyv megjelenését a Román Kulturális Intézet támogatta.

TARTALOM

ELSŐ RÉSZ

Életre szóló álmom / 9

A szoknyás osztálytárs / 15

A repülés vágya / 22

Első nap az iskolában / 26

Madam Pompon és Bonbon Rózsaszín / 33

Isten hozott, Remény! / 39

Az olvadó sziget / 45

Elferdült lelkek / 53

Egy kinyújtott kéz / 57

MÁSODIK RÉSZ

Két gond, egyik nagyobb, mint a másik / 65

Magnus, a hajdan Magasztos árnyéka / 70

Repülni kész szárnyak / 74

Remény eltűnt / 76

Riadó az erdőben / 80

Madam Pompon átka / 83

Az utolsó megmentők / 88

Csudi szárnyai / 91

Valóra vált álom / 96

Magasztos visszatér / 100

Bonbon Rózsaszín levele / 104

Életre szóló barátok / 106

ELSŐ RÉSZ

ÉLETRE SZÓLÓ ÁLOM

Csudi az erdőszéli szakadék mellett ült. Lenézett a mélybe, és tudta, hogy ha leesne oda, semmi sem maradna belőle. Semmi, az biztos! De eszébe sem jutott leesni. Ó, dehogy! A repülésen járt az esze! Már nagyon régóta erről álmodozott... Talán még a tojásban volt, amikor először elképzelte, hogy repül.

Erősen dobogott a szíve, az izgalomtól két könnycsepp, mint két gyémánt, csillant meg a szemében, és lecsurgott a csőre mellett. Nem a fájdalom vagy a szomorúság, hanem a boldogság és a remény könnycseppjei. Enyhe szellő fújt, és a kis pacsirta mohón beszippantotta az őszi virágok és levelek illatát. Úgy érezte, hogy őt is felkapja a szél, és felröpíti a magasba, messze, a nap felé, túl a szakadékon.

Csudi még egyszer jó mélyen beszívta a levegőt. Aztán kitérte a szárnyát, és ugrott. De ahogy mozgatni próbálta a szárnyait, hogy felemelkedjen... meg sem tudott mozdulni! Egyáltalán nem! A két szárnya úgy lógott, mint két súlyos kő, és húzta le a szakadék mélyére. Csudi zuhant, és senki sem menthette meg. Rémülten

behunyta a szemét, és még egyszer utoljára Erdei Buhura, Villámgyorsra, a csigára, Ségre, a hollóra, jó barátjára, Hópehelyre, György pulykára és a testvérkéire gondolt... és...

Az anyukájára. Ó, mintha a hangját hallotta volna, ahogy őt hívja:

– Csuuudi! Csu-uuudi! Kelj föl!

– Mami, szavamra mondom, hogy próbálok, de nem tudok felemelkedni! Nem tudom mozgatni a szárnyacskáimat!

De az anyukája erősködött:

– Fel, Csudi, fel! Gyerünk, ébresztő!

„Bocsánat?! Hogyhogy ébresztő?! Éppen leestem, mert nem tudom mozdítani a szárnyaimat...”

– Csuuudi! Te álomszuszek, felkelni, ma van az első napod az iskolában!

„Hoppá... Álljunk csak meg!”

Hirtelen, mint egy rajzfilmben, abbamaradt a szakadékba zuhanás, és Csudi rájött, hogy... álmodott! Hú, de jó! De jóóó! Álmodooott! Jól van, nem töri magát rípi-tyára, mert nincs semmiféle szakadék... csak az első nap az iskolában! Kinyitotta a szemét, és meglátta az anyukája mosolygó arcát. Vele aludt a fészekben, mert a mai nagyon fontos nap lesz. Alig várta, hogy lássa az iskolát, hogy találkozzon a tanárokkal és az osztálytársaival.

Lefekvés előtt az anyukája kikészítette az iskolatás-káját és az egyenruháját, aztán mesélt neki azokról a csodálatos dolgokról, amiket tanulni fog. Csudi minél többet akart tudni a bolygónkról és az élőlényeiről, a múltjáról és arról, hogy együtt hogyan teremthetünk egy szép jövőt.

Az anyukája a puha szárnyával megsimogatta a fejét.

– Jó reggelt, kedvesem! Álmodtál valamit? Forgólódtál álmodban...

– Jó reggelt, mami! Igen, különös álmom volt. Azt álmodtam, hogy megpróbálok repülni.

Az anyukája megint megsimogatta, és mélyen a szemébe nézett.

– Csudi, nincs szükséged szárnyra a repüléshez. Az iskolában tanultak segítenek majd neked, hogy oda utazz, ahová csak akarsz. A gondolataid szárnyán a világ bármelyik helyére eljuthatsz, és csodálatos lényekkel találkozhatsz. És ahogy ismerlek, te bármilyen kalandra készen állsz.

– Igen, mami, de mégis nagyon szeretnék igazán repülni, nem csak álomban. És tudod, az a helyzet, hogy még álomban sem tudok.

Az anyukája kicsit hallgatott, aztán így szólt:

– Csudi, a LEHETETLEN csak egy szó, nem igaz? Ezt sohase felejtse el, hiszen pont te bizonyítottad ezt be

mindannyiunknak. Most pedig gyerünk, felkelni, késő van, ráadásul valaki már jó ideje kiabál a fészek előtt. Egy... érdekes barátod.

– Óóóó, Hópehely. Osztálytársak leszünk.

– Nem, nem Hópehely, őt ismerem és kedvelem. Más-
valaki. Szoknyát visel. Izeg-mozog, és folyton igazgatja
a nyakában a gyöngysort, az iskolatáskájából időnként
elővesz egy kis tükröt, és nézegeti magát benne. Aztán
gagyog valamit, de nem értem, mit, felborzolja a tollát,
és megint igazgatja a ruházatát... Elég nagy madár,
és annak ellenére, hogy szoknya van rajta, nem tűnik
lánynak.

– Ő György! – mondta Csudi, és úgy mosolygott, hogy
a füléig ért a csőre. – Gyööörgy?! Úgy örülök, hogy ő is
iskolás! Tudod, ő nagyobb, mint mi. Vagyis, mint én és
Hópehely. Szaladok mosakodni és felöltözni!

– Jövök segíteni, Csudi – állt fel az anyukája.

– Köszönöm, mami, nem szükséges, megoldom egye-
dül – felelte Csudi, és lódult a fél dióhéjhoz, amit az
anyukája minden reggel teletöltött neki friss harmattal.
Megmosta a szemét, a csőrét, a tollát, gyorsan felvette
az egyenruháját a kis szoknyával, felcsipegetett néhány
magot, hátára vette az iskolatáskáját, és szaladt György-
höz, aki már egyre izgatottabban várta.

– Várj, Csudi! Én is jövök veled! – kiáltott az anyukája. – Nem képzeled, hogy első nap egyedül engedlek el az iskolába.

– Nem, mami, nem képzelem, de te el is tudsz repülni az iskoláig. Én... mi Györggyel gyalog megyünk. A pulykák nem igazán tudnak röpködni, pláne az olyan dundik, mint György – magyarázta Csudi mosolyogva az anyukájának. – Ráadásul képzeld el, hogy nézne ki lentről, a földről egy repülő, szoknyás pulyka.

Kacsintott, és azzal kint termett a fészek előtt.

